

Què en pot esperar Catalunya de la nova cúpula de la UE?

Els grans estats, poc receptius a l'independentisme, s'imposen als petits països i les famílies polítiques, i Espanya, amb Josep Borrell, passa a dirigir la diplomàcia europea

Josep Borrell dirigirà la política exterior i de seguretat europea. | Europa Press

Després de setmanes de negociacions esgotadores, els caps d'estat i de govern de la Unió Europea han acordat finalment una nova cúpula per dirigir les institucions comunitàries. La ministra alemanya de Defensa, Ursula von der Leyen, presidirà la Comissió Europea; el belga Charles Michel serà president del Consell Europeu; la francesa Christina Lagarde dirigirà el Banc Central Europeu, i el ministre d'Exteriors espanyol, Josep Borrell, serà el nou cap de la diplomàcia i la política de seguretat europea. Però què signifiquen aquests nomenaments per la situació política catalana? Què en pot esperar Catalunya? Us n'ofereixo cinc claus.

1.- Alemanya i França imposen la seva llei

Després de negociacions que buscaven un difícil equilibri entre estats, nord i sud, i famílies polítiques, el bloqueig ha acabat decantant el pols en favor de la realitat més crua del poder. Alemanya i França, sobretot la primera, ha imposat la seva llei. L'històric nucli fundador del projecte comunitari, l'eix París-Bonn, és ara l'eix Berlín-París. Angela Merkel va haver de renunciar molt aviat al seu candidat, el bavarès Manfred Weber, per presidir la Comissió Europea, el govern de la UE. Però al final ha imposat un candidat ben seva, la ministra de Defensa, Ursula von der Leyen (entre parentesi més propera a ella que Weber).

Macron s'emporta una peça important: la francesa conservadora Christine Lagarde, directora del Fons Monetari internacional, presidirà el Banc Central Europeu, fins ara en mans de l'italià Mario Draghi. Un reforçament dels dos grans estats líders de la UE deixa poc espai a l'esperança per a la política al marge de les grans capitals.

2.- Els estats per damunt de les ideologies

La designació de Von der Leyen

(<https://www.naciodigital.cat/noticia/183286/ministra/defensa/alemanya/desplaca/timmermans/presidira/comissio/europea>) és també la derrota de Frans Timmermans i de la resta de Spitzenkandidaten, és a dir, els aspirants a presidir la Comissió Europea elegits per les respectives famílies polítiques europees: democristians, conservadors, liberals, socialistes, verds... Aquesta renovació de la cúpula de la UE deixa molt clar que els estats s'imposen també a les ideologies.

3.- Borrell, una mala notícia pel sobiranisme

"Espanya ha tornat". Són paraules de Pedro Sánchez aquest dimarts a l'anunciar els acords finals a Brussel·les. El president espanyol pot lluir victòria. Ha estat el negociador de la família socialista. Però s'ha endut un premi gros: el seu ministre d'Exteriors, Josep Borrell, dirigirà ara la política exterior i de seguretat de la UE

(<https://www.naciodigital.cat/noticia/183285/borrell/sera/nou/cap/diplomacia/europea>) . Espanya té vara alta a Brussel·les. Una altra dada a tenir en compte a Catalunya. L'Espanya de Sánchez té més pes que la que tenia l'Espanya de Rajoy aquella tardor del 2017. I per postres, és un triomf personal de Borrell, una de les bèsties negres del sobiranisme.

4.- Charles Michel, el belga que volia mediar

El sobiranisme pot trobar un consol en Charles Michel. El primer ministre belga substitueix el polonès Donald Tusk com a president del Consell Europeu, que aplega els caps d'estat i de govern de la UE. És el cim de la Unió i suposa el salt a la gran escena internacional d'un dirigent fins ara abocat als laberints de la política belga. Liberal, presideix un executiu amb forta presència nacionalista flamenca. Potser fos per això, o per la sensibilitat pel que representa un Estat multinacional, pel que Michel va ser un dels governants de la UE més crítics amb l'actuació policial de l'1-O

(<https://www.naciodigital.cat/noticia/140531/charles/michel/primer/ministre/belga/trenca/tabu/mediacio>) . El cap de l'executiu belga va mostrar també la seva predisposició a mediar en el conflicte (<https://www.naciodigital.cat/noticia/140463/primer/ministre/belga/planteja/mediacio/internacional/europea/cas/catala>) , un fet que va irritar la diplomàcia espanyola.

5.- Gran coalició al Parlament Europeu

L'acord inclou un repartiment de la presidència del Parlament Europeu entre el socialcristià bavarès Manfred Weber i el socialista italià David-Maria Sassoli, membre del Partit Democràtic. Es tracta de dos perfils de la màxima confiança de les estructures popular i socialista europees i se n'ha d'esperar poc pel que fa a sensibilitat envers les minories nacionals. Weber, en concret, ha estat un dels grans aliats del govern espanyol a l'hemicicle.